

talelse, hvortil Fru Villing sluttede sig ved at lægge sin Haand blidt paa Elses Arm og betragte hende med et Blik fuldt af trofast Hengivenhed.

Dagen efter talte Else endnu en Gang med sin Datter om Sagen, hvorefter Hansine faldt tilføje og lod Moderen raade.

Villing havde nu virkelig haft Ret. Der var overalt i Sognet en voksende Trang til ved denne Lejlighed at hædre Emanuel, som ved sit milde Væsen, sin Ligeftremhed og sin altid redebonne Vilje til at imødekomme alles Ønsker efterhaanden havde indtaget endog Vejlbybønderne, saa disse hver Søndag fyldte Kirken indtil sidste Plads. Selv en Mand som Sogneraadsformand Jensen begyndte at gøre ham ærefulde Tilnærmelser, og Dyrslæge Aggerbølle havde allerede for længe siden erklæret ham for at være en herlig ung Mand og „en Satans dejlig Prædikant“.

Men eet Menneske var der dog, der endnu ikke havde ladet sig formilde. Det var Maren Smeds, — den lille hæsle Kone, der i sin Tid optraadte ved Emanuels første Møde i Forsamlingshuset. Hendes Livshistorie var i korte Træk følgende:

Paa Grund af, at hun i sin Ungdom havde tjent som Køkkenpige paa en Herregaard, var hun i lange Tider bleven benyttet som Kogekone ved alle Egnens større Gilder, indtil den Beskæmmelse overgik hende, at hun kom for Skade at brandsvide Grøden ved en stor Barselfærd, hvor henved hundrede af Egnens Mænd og Kvinder var forsamlede. Skønt hendes dalevende Ægtefælle, der ved samme Lejlighed gjorde Tjeneste som Skafter, for Selskabets Øjne havde givet hende et forsvarligt Munddask, lod Folk sig ikke formilde, men tog fremtidig deres Kogekononer inde fra Staden.

Herfra stammede det hekseagtige Samfundshad, der havde gjort dette stakkels Kvindemenneske til Egnens Skræk, og efter hint Møde i Forsamlingshuset var hendes Forbitrelse navnlig gaaet ud over Emanuel. Men Hansine, der i disse Dage havde en underlig Trang til at forsone, og som i sin bange Lykke gerne vilde sprede enhver Sky, der kunde komme til at formørke hendes Fremtids Himmel, gik en Eftermiddag ud til den faldefærdige Rønne langt ude i Egedet, hvor Maren boede, for at bede hende om at koge